



SAGA
EGMONT



**DEN
UNDERBARA
SPEGELN**

OTTO WITT



SAGA
EGMONT

DEN UNDERBARA SPEGELN

OTTO WITT

Otto Witt

Den underbara spegeln

Saga

Den underbara spegeln

Omslagsfoto: Shutterstock och Drew Hays on Unsplash
Copyright © 1914, 2018 Otto Witt och SAGA Egmont, an
imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen
All rights reserved
ISBN: 9788711791165

1. E-boksutgåva, 2018
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för
annat än personligt bruk får enbart ske efter
överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom
Egmont-koncernen

Kap. I.

En astronom mindre.

Den 20 juni år 1950 var en sannskyldig pinodag för berlinarne. Hettan var enorm, husväggarna glödde och trottoarernas halvmjuka asfalt nästan klibbade fast vid fotgängarnes skosulor. Automobiler och spårvagnar föreföllo, som vore de ugnar, och draget genom deras öppnade dörrar och fönster skänkte knappt någon lisa. Solen lyste endast svagt genom luftens upphettade, dammfyllda dunster.

Visserligen hade mänskligheten nu uppfunnit flera medel för att skydda sig mot värmen, medel, som på 1910-talet voro alldeles okända, men lidandet var dock allmänt, ty i och med dessa uppfinningar och civilisationens vidare framträngande hade även nervositeten tilltagit och människans motståndskraft mot fysisk smärta minskats.

Vart man vände sig, på boulevarderna, i parkerna, på kafeerna, på gatorna och inom hemmen såg man överallt hos alla detta förtvivalade, uppgivna ansiktsuttryck, som överdriven hetta framkallar.

Det verkade därför helt egendomligt, när mitt i detta tröstlösa, sorgliga kaos uppenbarade sig en gestalt, som bar den sanna glädjen omisskänligt tecknad i sina drag.

Spänstig och strålande inträdde löjtnant Wolfgang Schnitler på en av Berlins finaste restauranter. Lätt gnolande på den modernaste operettmelodin räckte han den halvdöde vaktmästaren sin hatt och käpp, borstade

rockuppslagen och satte sin monockel tillrätta, innan han fortsatte in i matsalen.

De flesta borden stodo tomma; endast här och där satt en enstaka gäst, vars huvudsakliga njutningsmedel utgjordes av glace i en eller annan form. Uppassarne rörde sig sällan, och när de gjorde det, skedde det i begravningstempo.

Löjtnant Schnitler gick raskt fram till ett av fönsterborden, vid vilket redan satt en herre.

— Förlåt, min vän, sade han, att jag låtit dig vänta så länge.

— För all del, svarade grosshandlare Cramer. Har du varit upptagen?

— Ja; mycket angenäm sysselsättning förresten.

— Nej, hör du! »Sysselsättning» — det skall du tala om. Din toalett, en promenad — det är ju det vanliga för dig men »angenämt» i denna värmen, å nej, men apropå, pladdrade vännen vidare, det var rent överraskande, hur pigg och livlig du ser ut!

— Joo du, menade Schnitler, det kan hava sina orsaker. Du skall strax få höra vad det beror på, men nu vill jag först ha en bit mat.

Han vinkade på en uppassare.

— Mat, utbrast hans vän Cramer, vad tänker du äta i denna hetta?

Schnitler nickade leende, i det han såg Cramers förvånade min, en min, som blev än mera förundrad, då han beställde en stekt kapun med rikligt legymer, harstek och äpplepaj.

— Har du ätit? frågade han.

— Vem tror du äter i den här värmen, idisslade Cramer.

— Jag, bland andra, påstod Schnitler.

— Å, du är nog tämligen ensam om det, min vän. Men just detta faktum har väl något att göra med ditt glättiga

utseende och din lätta gång; ty också dem är du ganska ensam om att äga i dag. Du lovade mig ju att omtala orsaken till de senare; låt höra.

Wolfgang Schnitler var omkring 25 år. Hans militära bana hade ej varit någon lysande karriär, i mycket förorsakat av hans oregelbundna levnadssätt, och han hade föga utsikt till befordran. Han ägde ej någon förmögenhet utan levde i stället på sina skulder och det var honom mycket lätt att stifta sådana. Han var nämligen brorson och ende arvinge till den gamle rike chokladfabrikanten Schnitler, och i tanke på det blivande, stora arvet tvekade ej bankirerna att förskottera löjtnanten snart sagt huru stora summor som helst. Och unge Schnitler begagnade sig flitigt av denna fördel. Farbrodern gjorde han regelmässigt sin uppvaktning varje nyårsdag, men under resten av året träffades de aldrig. De bägge hade så olika intressen att beröringspunkter ej alls funnos.

Wolfgang hade alltid ansett sig som onkelns blivande arvinge, ehuru denne senare aldrig med ett ord hade berört frågan. Han var den gamles ende nu levande släkting, och han antog för alldeles givet att arvet skulle tillfalla honom. Och detsamma gjorde alla människor.

Hans vän, Fritz Cramer, var egentligen intet bestämt. Hans förhållande till Schnitler var parasitens — han hörde till dem, som givetvis alltid kringsvärma en man, som låter pengarne rulla lätt och obesvärat. Han hade tagit titeln grosshandlare närmast därför, att hans umgängesvänner på grund av hans voluminösa mage plögade kalla honom så. Han var en fyratioårs man, alldeles skallig och med små, plirande ögon.

— Nå, låt höra, återtog han.

— Onkel är död.

Cramer hoppade upp från stolen, under det han utstötte en svag vissling.

— Å tusan! Gratulerar, gratulerar!

Han tryckte vännens hand.

— Ja, kan du tänka dig en sådan tur. Och det har jag värmen att tacka för. Undra då ej över, att jag är glad, och hettan mycket förbunden. Gubben fick solstyggn för ett par timmar sedan. Den enes död, den andres bröd.

De bägge vännerna började nu att dryfta den avdödes personlighet.

— Konstig gubbe, din farbror, utlät sig Cramer.

— Ja, i högsta grad.

— Hur gammal blev han?

— Jämt sjuttiofem år.

— Det är länge sedan han drog sig tillbaka från sin chokladfabrikation. Tjugo år, eller vad?

— Omkring femton, tror jag. Jo, det stämmer; jag var ungefär tio år gammal då.

— Ja, det var en tusan till gubbe att kunna få ihop pengar.

— Visserligen — en nätt förmögenhet, svarade löjtnanten, men inte var han någon Rotschild eller Vanderbilt.

— Nej, nej, men tjugo millioner —

— Tio, högg Schnitler i.

— Nåja, tio millioner mark skulle väl duga, menar jag.

— Ja visst.

— Nå, fortsatte Cramer, och i alla dessa femton år har gubben suttit på taket och tittat på månen?

— Ja, jag har varit där uppe några gånger vid mina nyårsvisiter. Han har inrett ett helt astronomiskt observatorium där. Våldiga kikare och tuber och linser och allt vad det heter. Gubben har alltid haft lust på astronomi.

— Konstig smak.

— Ja visst — vad fanken ha vi för intresse av att titta på stjärnorna.

Och den ej allt för djupt anlagde löjtnant Wolfgang blåste ut ett stort rökmoln från sin cigarr.

Cramer nickade samtyckande.

— Nej, sade han, vad ha vi för intresse av dem?

Nå, tycke och smak äro ju olika.

— Ja, gudskelov.

— Gjorde han några upptäckter bland stjärnorna då?

— Jag vet inte alls; men han intresserade sig först och främst för planeten Mars.

— Ja, det där begriper jag inte, tyckte Cramer. Låt oss övergå till mera lättfattliga saker: till exempel, vad skola vi taga oss för i afton?

— Det var förnuftigt talat! Alltså, vi låta gubben vila i fred. *En* sak är att forska med starka ögon i stjärnornas rike, *en annan* att svagsynt få se deras charme. Låt oss välja det sista.

— Gott. Var?

Schnitler nämnde ett modernt nöjespalats.

De bägge vännerna tillbragte aftonen i den festliga balsalen med de små, avkylda separatrumben. Nyheten om gamle Schnitlers dödsfall hade hastigt spritts och många voro de stjärnskott, som sändes mot arvtagaren ur kvinnornas ögon. Det var ett slag av astronomi, som den världsvane löjtnanten oändligt föredrog framför farbroderns »Sternenguckerei». Kvickheter föllo, champagnekorkarne smälde och Wolfgang Schnitler var nattens hjälte.

Nästa dag innehöllo morgontidningarne utförliga nekrologer över den döde. De nämnde hans egendomliga, avsöndrade liv, hans anspråkslöshet, hans stora kärlek till astronomin och visste, efter hörsägen, berätta, att hans hus, som i allt var inrättat för astronomiska observationer, skulle upplåtas för allmänheten. Beträffande förmögenhetens disponerande var det enda man visste, *att*

ett testamente förelåg, men dettas innehåll var ännu okänt. Alla togo emellertid för givet, att denna skulle tillfalla nevön, löjtnant Wolfgang Sehnitler.

Klockan ett samma dags middag bröts gamle Schnitlers testamente. Löjtnant Wolfgang hade sagt till sin vän Cramer:

— Du kan gärna följa med mig upp till vår advokat. Det där testamentet är naturligtvis bara en formalitet. Men jag måste ju anständigtvis vara närvarande, när det uppläses.

— Gärna det, svarade vännen och klockan ett sutto de bägge hos advokaten, som med högtidlig min bröt testamentets sigill.

Innehållet var ej precis så enkelt, som löjtnanten hade tagit för givet.

Kap. II.

Testamentet.

Advokaten ögnade litet igenom papperet, innan han började föreläsningen.

— Hm, harklade han sig, det här ser tämligen lärt ut.

Wolfgang spetsade öronen — vad kunde meningen vara.

— Lärt? undrade han.

— Ja.

— På vad sätt?

— Var god hör på. Nu börjar jag.

Juristen, en av den gamla typen, satte sina glasögon tillrätta.

— Planeten Mars, läste advokaten.

— Planeten Mars, utbrast Wolfgang, i det han sprang upp.

— Ja, så börjar dokumentet.

— Vad tusan nu då, fortsatte löjtnanten förvånad.

— Var god hör på, vad han skriver vidare.

— Gott.

Men nevön var, då han åter satte sig, på långt när ej så säker om sin onkels millioner, som innan han inträtt på advokatens byrå.

— Alltså, mina herrar: Planeten Mars, skriver testator, har alltid intresserat mig på det högsta. När jag år 1935 drog mig tillbaka från affärerna, var, så besynnerligt det än kan låta, planeten Mars den direkta orsaken till detta mitt beslut.

— Gubben har alltid varit konstig, tänkte nevön.